

Цѣла нощъ бай Тано не можа да заспи. Мисълъта, че ще напуска вече службата, го хвърли въ треска. Главата му горѣше въ огънь, въ душата нѣщо като че ли се кжсаше, а сърдцето му се свиваше отъ болка и го бодѣше въ гърдитѣ. Бай Тано бѣше ходилъ на война, бѣше раняванъ, но всички тия страдания му се виждаха малки въ сравнение съ сегашното му нещастие.

Сутринъта стана рано. Лицето му подпухнало, главата натежала. Отиде въ училището, застана мрачно предъ канцеларията, загледа, какъ шуми настѣпващиятъ день, а силна мжка заблестѣ като просено зърно въ очитѣ му.

Ученицитѣ влѣзоха въ часъ, заработиха, стаитѣ забръмчаха като кошери, а бай Тано стои все така изправенъ, потъналъ въ болезнени мисли.

— Баба бави бебе!—викаха въ хоръ първолачетата. Той се сепна отъ тоя викъ и видѣ презъ непритворената врата, какъ малкитѣ деца движатъ прѣсти въ въздуха и повтарятъ съ гласъ:

— Баба бави бебе!

И другъ пѣтъ стариятъ служителъ бѣше слушалъ хорова изговаряне на изречения, но сега това изговаряне събуди у него необикновено любопитство. Той усѣщаше, какъ една магнетична сила го влѣче навътре, какъ единъ гласъ, като че ли го вика да влѣзе и да види какво става. И бай Тано реши да влѣзе. Съ вълнение той откряхна вратата. Ученицитѣ бѣха унесени въ работа. Тѣ пишеха нѣкакви знаци въ тетрадитѣ си. Такива знаци имаше и на черната дѣска. Той гледаше, какъ децата повдигаха главички, изглеждаха хубаво буквитѣ на дѣската, после пакъ се навеждаха, написваха ги, като въ сѣщото време и мѣлвѣха имената имъ. Гледаше бай Тано всичко това, и презъ ума му минаваше мисълъта — нима е възможно да върши сѣщото и той? Никога! Дѣрвото се вие, докато е младо!

И като погледна пакъ унесенитѣ дечица, идваше